

Dijous .5 de May del 1858.

Estimat Bràies: Ja sabia la nova desgràcia que t'ha caigut perquè m'ho has dit a l'encarnació. Tu del moltísim pel Bràies, però preferisc que pengis que no que no ho pengis per per altre raons més desagradables. Has sigut teu bon amic per l'alta feula? Ja saps com és de difícil ja dir res aquestes males per raons, i ja m'ho intenció, però tanmateix ja podies ser tu qui ho poses entre aquestes certes ratlles queans que t'hoques calgut prescindir del les altre explicacions si no tenies ganes d'escure més. Ja veig que s'ha reuclat de rondinar sempre; sort que em coneixes i saps per què ho faig.

Estre més, agraïda Bràies! Has de perdona'm me per qui si abis et veig ja mal va ser ben incòmodament. Tu pensaras que val la pena de fa servir el cap quan un bon parla. J'us raió però ja estava tan avallada que era com si no en tingués. Has de pensar, estimat amic, que per mi en J'usim és ara una mica com el fill prodig. Estar és massa aupalet el concepte, però el sentit força just. Tu saps que la seva amicitat va esser per a mi molt cara. Que va agraïda'm me, com tu mateix, moment ben dif-

fells per el que no li té cap deure. Vaig aprendre a ser
 pacient, el poc que en sóc, juntament al seu costat, i el
 seu exemple em va fer veure la natural resistència i la
 repugnància que sentia per basar entre nosaltres una bona
 amistat a pesar de les nostres diferències. Tu em veies en
 Lluïsa va ser molt noble amb mi; i jo li vaig donar l'ú-
 nica cosa que tenia i que podia interessar-li: la meua afectio-
 na amistat. Després... per moltes coses que heu passat, per
 un punt que ens trobem separats ideològicament, tu creus que
 és possible desamellar-la? al marge de tot, a part de tot,
 queda en mi, i en ell pel que veig, un lligam més, fí, més
 personal que no les conveniències general. I és a aquest lli-
 gam que jo em sento obligada i és a l'amig que vaig diran
 fa prop de dos anys a qui jo tinc afecte. Però és clar, capítol tot
 i crec que ha de passar-me a mi; no als altres que heu vis-
 cut absent de les relacions antigues. I aquesta és la meua
 falta. D'haver-te format amb l'expectacle d'una atepia
 que no podia tenir res de comú.

Pràctic, vaig veure prou el mal que et feia, en la terra
 Cans i en el teu parat. Per dir, no em explico, tan em del
 com per voler saber-nos amb el que a tu t'ha d'apenas
 fora mesura. Tu saps com jo comparties el teu senti-
 ment. Tu saps que pel molt que t'estimo no voldria fer-te
 ni la meua lleu ferida. I en canvi ho he fet. He volgut
 fer-te una mica de història perquè comprendis la meua pos.
 És així que en cap manera es de metèria a costa d'un altre.
 Tu perdones?

Volria que les bruixes del Sr. Piquera m'ajudessin a
 prendre el teu mal de queipal; però ah! que si ho aconseguís el
 demanaria tantes coses! Però com que no crec amb bruixes, serà
 més còmode que a feta de poques preures els teus mals et deuen

un moment d'amb...
 i no et diria ni et plor, fins que al moment comencet a dir...
 i diria...